

JÁNOVE POCHYBNOSTI (3. adventná nedeľa)

Ján bol v žalári. Keď počul o Kristových skutkoch, poslal k nemu svojich učeníkov opýtať sa: „Ty si ten, ktorý má prísť, alebo máme čakať iného?“ Ježiš im odpovedal: „Chodte a oznámte Jánovi, čo počujete a čo vidíte: Slepí vidia, chromí chodia, malomocní sú čistí, hluchí počujú, mŕtvi vstávajú a chudobným sa hlása evanjelium. A blahoslavený je, kto sa na mne nepohorší.“ Keď odchádzali, začal Ježiš hovoriť zástupom o Jánovi: „Čo ste vyšli na púšť vidieť? Trstinu zmietanú vetrom? Alebo čo ste vyšli vidieť? Človeka oblečeného do jemných šiat? Ved' tí, čo nosia jemné šaty, bývajú v kráľovských domoch. Teda čo ste vyšli vidieť? Proroka? Áno, hovorím vám, viac ako proroka! Lebo to o ňom je napísané: ‚Hľa, ja posielam svojho posla pred tvojou tvárou a on pripraví cestu pred tebou.‘ Veru, hovorím vám: Medzi tými, čo sa narodili zo ženy, nepovstal nik väčší ako Ján Krstiteľ. Ale ten, kto je v nebeskom kráľovstve menší, je väčší ako on.“ (Mt 11, 2 - 11)

Film *Brooken Silence Prerušené mlčanie* je o trapistickom mníchovi z Ameriky, ktorý raz musel prerušiť svoj život v tichu a odlúčenosti od sveta. Bol svojím rádom vyslaný do ďalekého Tibetu, kde mal v mene rehole vystupovať pri jednom zložitom dedičskom konaní. V lietadle sedel pri jednom peknom afroamerickom dievčati, ktoré pochádzalo z úplne iného sveta a ktoré naivného mnícha šikovne okradlo. Ich cesty sa však stále opätovne krížia a ich odlišné svety sú pri tom konfrontované. Vo filme je aj nasledujúci dialóg: Ona hovorí jemu: „Vravíš, že veríš v Boha. To ako mních určite aj musíš. Ale prezrad' mi, nikdy si vo viere nemal pochybnosti?“ On po chvíli rozmýšľania priznal: „Nie, nezvykol som mávať pochybnosti, bol som vo svojej viere silný. Až kým som sa nestal mníchom. Potom som si musel prejsť ťažkými pochybnosťami.“ A po chvíli ešte dodal: „Ale myslím, že je to tak dobre. Viera bez pochybností je buď mimoriadnym darom Božím, alebo je to fanatizmus alebo to nie je ozajstná viera.“

O pochybnostiach hovorí aj dnešné evanjelium. Pre Jána sú o to ťažšie, že ich prežíva na sklonku svojho života. Dali by sa zhrnúť nasledovne: „Aký zmysel malo moje ohlasovanie? A malo vôbec zmysel?“ Ale hlavne v Jánovi rezonovala tá najťažšia otázka: „Je ten, ktorému som pripravoval cestu, naozaj tým, ktorý má prísť?“ Ján totiž vnímal, že jeho bratranec Ježiš – ten, v ktorom rozpoznal

Mesiáša a ktorému pripravoval cestu, vyzerá a správa sa úplne inak, ako si to Ján predstavoval.

Ján bol naplno človekom starozákonného myslenia. A hoci mal o Mesiášovi oveľa duchovnejšiu predstavu ako väčšina židov tej doby, stále jeho predstava bola „starozákonná“. Predovšetkým – Ježišove reči boli na míle vzdialené apokalyptickým predstavám židov o Mesiášovi – ako o Sudcovi, ktorý v ohni spáli všetkých bezbožníkov a v krvi utopí nepriateľov Izraela.

V Jánovom zmätku sme častokrát nachádzať sami seba. Každý z nás má limity v chápaní vecí a zákonitostí. Máme svoju šablónu, vzorec, podľa ktorého sa však nedá všetko vypočítať. Naše poznanie a chápanie majú svoje hranice, poza ktoré my nie sme schopní ísť. Mať limity chápania je v poriadku. Len je potrebné, aby si to človek uvedomil a prijal to: „Narazil som na prah vlastných schopností. Ďalej nie som schopný ísť. Aspoň nie teraz. Presahuje ma to. Ale to nevadí. Hlavne, že som rozvíjal dobrú vec.“

Jánovým problémom mohlo byť aj to, že nevidel plody svojho snaženia. Toto je problém „všeľudský“. Všetci očakávame, že budeme vidieť ovocie svojej námahy. A keď to tak nie je, ostávame zdevastovaní. Je to predovšetkým preto, lebo si neuvedomujeme, že najdôležitejší nie je výsledok, ale snaženie pre dobrú vec, „cesta“, „vernosť procesu“. A pri práci na Božom diele to platí obzvlášť. Aj Ján to určite vedel, ale v ťažkej chvíli života to potreboval opäť počuť.